Боби наваду панҷум — Меҳмонон дар зиёфати арӯсӣ

Дар тамоми ҷаҳон тӯйҳо ҳамчун ҷашн мебошанд. Ман боварӣ дорам, ки дар ҷомеаи шумо низ ҳамин тавр аст. Одатан меҳмонон аз аъзои оила ва дӯстони домоду арӯс иборатанд. Мо дар тӯйҳо вақти худро бо шодиву хурсандӣ мегузаронем.

Зиёфати арӯсӣ дар бисёр кишварҳо махсус ба нақша гирифта мешавад. Таомҳои дӯстдошта омода карда мешаванд — шояд таомҳои дӯстдоштаи арӯс, модари арӯс ё модари домод. Дар баъзе маҳалҳо ҳатто таоми махсусе вуҷуд дорад, ки танҳо дар хӯроки нисфирӯзӣ ё шоми тӯй пешкаш карда мешавад.

Дар Инҷили Матто 22:1–14 Исо дар бораи зиёфати арӯсӣ ҳикояе нақл кард. Ҳатто дар замони Ӯ либосе, ки одамон барои тӯй мепӯшиданд, аҳамияти бузург дошт.

Матт 22:1-14: "1 Ва Исо суханашро бо масалҳо давом дода, ба онҳо гуфт: 2 «Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки барои писари худ тӯи арӯсӣ барпо кард, 3 Ва ғуломони худро фиристод, то ки даъватшудагонро ба тӯи арӯсӣ бихонанд; лекин онҳо нахостанд биёянд. 4 Боз ғуломони дигарро фиристод ва гуфт: „Ба даъватшудагон бигӯед, ки «инак, дастархони худро оростаам, говҳо ва бӯрдоқиҳои ман сар бурида шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст; ба тӯи арӯсӣ биёед»“. 5 Лекин онҳо беэътиноӣ карда, яке ба киштзори худ ва дигаре ба тиҷоратхонаи худ рафтанд; 6 Ва баъзеи дигарон ғуломони ӯро гирифта, ҳақорат доданд ва куштанд. 7 Подшоҳ, чун шунид, хашмгин шуд ва аскарони худро фиристода, он қотилонро маҳв намуд ва шаҳрашонро оташ дода сӯзонд. 8 Он гоҳ ба ғуломони худ гуфт: „Тӯй тайёр аст, лекин даъватшудагон сазовори он набуданд; 9 Пас, ба сари гузар бароед ва ҳар киро биёбед, ба тӯи арӯсӣ даъват кунед“. 10 Ва ғуломон ба сари роҳ баромада, ҳар киро ёфтанд, хоҳ нек буд хоҳ бад, ҷамъ карданд; ва тӯйхона аз меҳмонон пур шуд. 11 Подшоҳ барои дидани аҳли маҷлис даромада, шахсеро дид, ки ҷомаи тӯёна дар бар надорад, 12 Ва ба вай гуфт: „Эй рафиқ, чӣ тавр ба ин ҷо даромадӣ, дар ҳолате ки ҷомаи тӯёна дар бар надорӣ?“ Лекин вай хомӯш монд. 13 Подшоҳ ба ходимони худ гуфт: „Дасту пои вайро баста, ба зулмоти берун бароварда партоед: дар он ҷо гирья ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд“. 14 Зеро ки даъватшудагон бисьёранд, аммо баргузидагон — кам»."

Дар ин масал дар бораи зиёфати арӯсӣ Исо ба мо якчанд ДАРСҲОИ БИСЁР МУҲИМ медиҳад. Биёед онҳоро якҷоя аз худ кунем.

ДАРС ДАР БОРАИ МЕҲМОНОНИ НОХОҲАМ

Ин як огоҳӣ аст. Подшоҳ ҳама чизро омода карда буд. Ӯ зиёфатро тайёр намуд. Зиёфати арӯсӣ барои пешкаш кардан омода буд. Ва инак, подшоҳ хизматгорони худро фиристод, то онҳоеро, ки даъват шуда буданд, даъват намоянд. Онҳо рафтанд. Мо метавонем дарк кунем, ки подшоҳ хеле пеш аз ин ба меҳмонон даъватнома фиристода буд. Аммо вақте хизматгорон назди даъватшудагон омаданд, онҳо наомаданд.

Он гоҳ подшоҳ хизматгорони дигарро фиристод, ки фаҳмонданд: ҳама чиз омода аст. Ӯ гуфт: «Инак, ман зиёфати худро омода кардам». Аммо онҳо нахостанд биёянд. Онҳо хизматгоронро масхара карданд. Онҳо ин даъватро ҷиддӣ нагирифта, ҳар яке ба кори худ рафт. Яке ба замини худ рафт. Дигаре ба корҳои худ машғул шуд. Дигарон бошанд,

хизматгорони подшоҳро дастгир карда, бо онҳо шармандавор муносибат карданд ва онҳоро куштанд. Онҳо меҳмонони нохоҳам буданд, ки намехостанд ба зиёфати арӯсӣ биёянд.

Исо ба мо мегӯяд, ки подшоҳ хеле ба ғазаб омад ва лашкари худро фиристод, то он шаҳрро нест кунанд ва қотилонро нобуд созанд ва шаҳри онҳоро сӯзонанд.

Эй дӯсти ман, дарси ин меҳмонони нохоҳам хеле равшан аст:

Рад кардан боиси маҳкумият мегардад.

ДАРС ДАР БОРАИ МЕҲМОНОНИ НОЛОИҚ

Ин дарс ба мо файзро нишон медиҳад. Вақте подшоҳ дид, ки даъватшудагони аввал намехоҳанд биёянд, ӯ хизматгорони худро ба роҳҳо фиристода гуфт: «Ба чорроҳаҳо равед ва ҳар киро, ки пайдо мекунед, ба зиёфати арӯсӣ даъват кунед».

Онҳо рафтанд ва ҳар қадар одамонро, ки пайдо карда метавонистанд, ҷамъ карданд — ҳам хубон ва ҳам бадонро. Толори зиёфати ӯ аз меҳмонон пур шуд: аз камбағалон ва радшудагон.

Подшоҳ ҳеҷ гоҳ чунин толори зиёфатро, ки пур аз чунин одамон бошад, надида буд. Дар он ҷо камбағале буд, ки одатан дар гӯшаи кӯча бо либосҳои даридаву фарсуда менишаст ва шояд дар баданаш захмҳо низ дошт. Аммо акнун ӯ дар сари дастархони подшоҳ нишаста буд ва либоси арӯсӣ дар бар дошт. Ӯ ҳеҷ гоҳ дар ҳаёташ чунин ғизоро надида буд, зеро ҳеҷ гоҳ хуб хӯрок нахӯрда буд.

Модареро тасаввур кунед, ки шавҳарашро аз даст дода буд ва кӯшиш мекард се фарзандашро ба воя расонад. Маблағаш базӯр барои нигоҳ доштани худ ва фарзандонаш мерасид. Ва инак, ӯ дар он ҷо, сари дастархон нишастааст. Ӯ ва фарзандонаш либосҳои арӯсӣ дар бар доранд. Чашмони кӯдакон аз тааҷҷуб калон шудаанд, зеро онҳо ҳеҷ гоҳ чунин фаровонӣ ва гуногунии хӯрокро надида буданд.

Онҳо ҳеҷ гоҳ ин қадар зиёд хӯрок нахӯрда буданд. Ин одамони нолоиқ ҳеҷ гоҳ наметавонистанд ба подшоҳ подоше диҳанд. Онҳо танҳо бо қабул кардани даъвати файз ба он ҷо омада буданд.

Дарсе, ки мо аз ин мегирем, пӯшида нест:

Мо ҳама нолоиқ ҳастем, ки ба дастархони зиёфати Подшоҳ биёем.

Аммо аз ҷониби Подшоҳ қабул шудан, либоси арӯсӣ дар бар кардан ва дар сари дастархони зиёфати арӯсӣ нишастан — ин файзи бузург аст.

Бале, ҳамаи мо нолоиқ ҳастем, ки меҳмони дастархони зиёфати Подшоҳ бошем.

ДАРС ДАР БОРАИ МЕҲМОНИ НОХОҲАМ — ИН САНҶИШ АСТ

Подшоҳ омад, то меҳмононро бубинад. Ӯ ҳеҷ гоҳ пеш аз ин чунин издиҳоми бузургро дар толори зиёфати худ надида буд. Ҳама ҷойҳои назди дастархон пур буданд. Ҳама либосҳои арӯсиеро, ки ӯ барои онҳо омода карда буд, дар бар доштанд.

Вақте ки подшоҳ дар байни меҳмонон мегашт, ба як марде дучор омад, ки либоси арӯсӣ надошт. Шумо, мисли ман, тасаввур карда метавонед, ки ин одам дар ҳақиқат аз дигарон хеле фарқ мекард ва фавран ба назар мерасид. Ӯ аз ҳамаи дигарон фарқ мекард. Ӯ метавонист либоси арӯсӣ дошта бошад, агар онро қабул мекард, зеро ҳамаи меҳмонони дигар либосҳои арӯсӣ дар бар доштанд.

Подшоҳ ба ӯ хеле сахт муроҷиат карда гуфт:

«Дӯст! Чӣ гуна ба ин ҷо даромадӣ, дар ҳоле ки либоси арӯсӣ надорӣ?»

Ва он мард хомӯш монд.

Ин марди бе либоси арӯсӣ метавонист бигӯяд: «Ба ман либоси арӯсии подшоҳ лозим нест. Либоси худам барои ман кофист». Аммо ҳамин қарор боиси ҳалокати ӯ гардид. Подшоҳ фармон дод, ки дасту пойҳои ӯро банданд ва ӯро берун партоянд. Ӯ нахост бо қабул кардани либосе, ки ба ӯ дода шуда буд, ба подшоҳ эҳтиром гузорад. Барои ин ӯ маҷбур шуд, ки баҳои хеле гарон пардохт кунад. Мо бояд ин дарсҳоро хуб аз худ кунем.

Худои Падар ҳамаи моро даъват кардааст. Дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст: «Ҳар кӣ хоҳад, бигзор оби ҳаётро муфт бигирад».

Баъзеҳо намехоҳанд. Шумо чунин набошед.

Мо ҳама нолоиқ ҳастем. Танҳо дар хотир доред, ки мо ба дастархони зиёфати Подшоҳ бо либосе меоем, ки Ӯ бо файзи Худ ба мо додааст.

Баъзеҳо намехоҳанд биёянд, зеро исрор мекунанд, ки бо адолати худ либос пӯшанд. Аммо бе либоси арӯсӣ онҳо ба доварӣ мераванд.

Вазифаи мо ин аст, ки барои қабул кардан омода бошем.